

[Harald Nielsen.]

noget strafbart, som ikke hidtil har været det, med, at disse senderes virksomhed strider mod den internationale telekommunikationskonvention og det dertil hørende radioreglement, som også Danmark har tilsluttet sig, og Danmark må naturligvis søge bedst muligt at håndhæve og opfylde de internationale forpligtelser, landet har. Den sidstnævnte betragtning kan vi også fra venstres side fuldt ud tilslutte os. Jeg kan ligesom den ærede ordfører for socialdemokratiet sige, at ikke mindst for en lille nation som Danmark er det af den største vigtighed, at der ikke kan opstå den mindste tvivl om, at vi er indforstået med, at de internationale forpligtelser, vi påtager os, ligegyldigt af hvad art de er, bliver respekteret og overholdt for vort vedkommende. At vi optræder sådan, er grundvilkåret for, at vi med virkelig styrke kan kræve andre landes internationale forpligtelser over for os respekteret og overholdt. Så langt kan vi altså følge den højtærede trafikminister, men når vi dernæst kommer til spørgsmålet om, hvorledes vi i det særlige tilfælde, som her foreligger, skal gribe sagen an for at få tilvejebragt tilstande, der er i overensstemmelse med de internationale forpligtelser, vi har påtaget os, er det, tvivlen melder sig, og vi må straks tage alle mulige forbehold over for regeringsforslaget. Vi føler os ingenlunde sikre på, at den af regeringen foreslåede fremgangsmåde er den rette. Ordrede forhold på dette område må kunne fremskaffes på en anden og bedre måde. Derfor synes vi, det ville have været hensigtsmæssigt, om regeringen havde talt med oppositionen, før den fremsatte forslaget, ja, vi føler os en lille smule forbavsede over, at det ikke er sket. Regeringen kunne ikke være i tvivl om, at vi deler dens grundsynspunkt, at de internationale forpligtelser, vi har påtaget os, må håndhæves. Hvorfor da ikke før lovforslagets fremsættelse tale med os om, på hvilken måde dette bedst kan ske? Det har regeringen altså ikke trods al dens tale om, at den så gerne vil samarbejde også med oppositionen, følt sig foranlediget til, og det er naturligvis regeringens ret at gøre, som den selv finder for godt.

Jeg skal ikke sige mere om den side af

sagen, men vende mig til den kendsgerning, at vi nu behandler et forslag, om hvis rimelighed og hensigtsmæssighed vort parti nærer stærke tvivl. Der er først det ikke uvæsentlige spørgsmål, om lovforslaget ikke bringer os i strid med andre internationale regler, folkeretlige regler, som vi også fra dansk side gør meget vel i at respektere. Kan vi i det hele taget øve dansk jurisdiktion i internationale farvande? Kan vi med folkeretten på vor side lovgive på internationalt farvand og gribe ind over for sendervirksomhed, som foregår dér og — det må vi jo gå ud fra — foregår fra skibe, der er lovligt indregistreret? Kan vi for at udtrykke det drastisk sende et krigsskib ud og skyde Mercurs skib i sænk eller borde det og slæbe det i land? Jeg tror ikke, vi kan det; jeg ved det ikke, jeg er ikke jurist, men jeg ved, at de lærde er uenige om, hvad der folkeretligt er tilladeligt i et tilfælde som det her foreliggende, og sligt bør man omhyggeligt undersøge og være ganske på det rene med, inden man skrider til en lovgivning som den, der her er tale om.

Måske vil man svare mig — og det er vel også rigtigt — at skibet i internationalt farvand kan vi ikke røre ved, men det er heller ikke nødvendigt, vi kan gribe ind over for den del af virksomheden, som foregår på land, altså i Danmark, vi kan gribe ind over for de danske annoncører o. s. v., og det er alt tilstrækkeligt til at bringe hele foretagendet til standsning. Ja, det er det måske, jeg ved det ikke. Kan man gribe ind over for udenlandske annoncører, der annoncerer for udenlandske varer, som har vundet indpas her i landet? Der melder sig mange spørgsmål, som for os kan gøre det tvivlsomt, om ministerens forslag i det hele taget kan føre frem til de retsordnede forhold, som også vi i allerhøjeste grad ønsker.

Men dertil kommer et andet synspunkt, som jeg finder vi må tage i betragtning. Det er dog vist en almindelig anerkendt opfattelse, at man ved kriminalisering af visse handlinger bør holde sig inden for rammerne af, hvad der efter den i befolkningen almindeligt gældende retsopfattelse bør være strafbart, og anlægger vi det synspunkt, tror jeg man må erkende, at befolkningen ikke i almindelighed har op-